

M A T T K I L L E E N

**ORFANĂ
MONSTRU
SPIOANĂ**

Traducere din limba engleză de
LOREDANA VOICILĂ

CORINTEENS

Pentru toți ceilalți copii bătuți, înjosiți și abuzați.

CAPITOLUL UNU

28 AUGUST 1939

ÎN CELE DIN URMĂ, MAȘINA S-A OPRIT. SARAH ȘI-A deschis cu greu ochii, a clipit de câteva ori și și-a ridicat privirea din ascunzătoare. Mama ei era aplecată în scaunul șoferului, cu capul sprijinit de volan. Privea printre spițe, spre locul în care era ghemuită Sarah. Ochii mamei ei erau *aproape* la fel, mari și frumoși. Cu pupile atât de dilatate, încât Sarah mai că-și putea vedea reflexia în ele. Însă acum păreau goi. Mama ei nu mai era acolo.

Sarah și-a întins mâna, dar a simțit ceva fierbinte picurându-i în palmă și și-a tras-o repede înapoi. Palma îi devenise de un roșu aprins, în contrast cu degetele ei albe.

*Laufen, dumme Schlampe!*¹

Sarah auzea vocea în mintea ei, însă buzele femeii nu se mișcau. Avea nasul înfundat și o usturau ochii. Durerea îi acoperea gândurile, ca o ceață. A auzit-o din nou.

Laufen! Aleargă! Și-a ridicat încă o dată privirea spre chipul mamei ei, la timp ca să-i vadă fruntea alunecând de pe volan. Ochii ei, încă deschiși, erau acum ațintiți în podea. *Laufen! Aleargă, aleargă!* Sarah și-a zis că vocea era a ei.

A apăsat butonul de la portieră, dar ușa nu s-a deschis. A încercat din nou. S-a întredeschis, însă era nevoie să împingă cu toată

---

¹ „Aleargă, cățea proastă!” (germ. în original) (n. tr.).

forța în ea, ca și cum ar fi urcat un deal. Avea mâna alunecoasă din cauza sângelui, așa că și-a șters-o pe haină și a încercat din nou. A împins cu umărul și a reușit să o deschidă cu totul. Lumina rece a serii s-a revărsat în mașină. Sarah s-a tras în sus și apoi a ieșit afară. Mercedesul se oprise într-un șanț, lângă șosea, cu botul înfipt în gardul de la un depozit.

Sarah a privit înăuntru mașinii și a văzut că glonțul trecuse prin ceafa mamei ei. S-a luptat să își înfrâneze un val de greutate, în timp ce portiera se închidea la loc, însă asta era tot ce putea să simtă. Deocamdată.

Inima îi bubuia în urechi, iar aerul îi înțepa nările. Îi ardea gâtul. În spatele ei, soldații de la vamă dădeau acel colț pe unde ea și mama ei cotiseră cu doar câteva clipe în urmă, chiar înainte de împușcătură. Se auzeau voci, strigăte, pași gonind pe asfalt. Câinii începuseră să latre. Se apropiau. Încotro acum? Ce să facă acum?

Laufen!

Sarah s-a aruncat pe capota încinsă și s-a târât spre gaura pe care mașina o făcuse în gardul depozitului. Cioburile parbrizului spart îi sfâșiau mâinile și genunchii. A alunecat spre mărciniș și apoi și-a croit drum înainte, în patru labe, printre așchii, spini și cioburi.

Nu te uita înapoi! Mergi înainte! Ignoră durerea din palme și din genunchi! Aleargă!

I-a permis vocii din capul ei să se dezlănțuie în timp ce trecea de cealaltă parte a gardului. Vocea ei? A mamei ei? Nu conta.

Acum ridică-te! Așa. Laufen, laufen, aleargă, aleargă!

Sarah a țâșnit pe o alee mărginită de două clădiri vechi, tropăind prin noroiul format din cauza rigolelor din care apa dădea pe dinafară. Și-a ridicat privirea și a văzut jgheburile ruginite care atârnavă de marginea acoperișului, frunzele care astupau scurgerea. La aproximativ doi metri înălțime. Prea sus. Prea fragil. Însă acel

coridor claustrofobic se întindea mai departe și ea putea să audă câinii apropiindu-se.

Ridică-te, dumme Schlampe!

Nu-mi spune așa.

Păi, așa te comporti. Ce fel de gimnastă ești tu?

O gimnastă evreică. Căreia nu i se permite să concureze.

O să fii o gimnastă evreică moartă dacă nu te miști. Ești îndrăzneată? Pioasă? Veselă? Liberă?¹

Sarah s-a trezit râzând cu gândul la vechiul slogan. Ce părere ar fi avut Jahn, părintele gimnasticii, despre faptul că un evreu – *Deutschlands Ungluck*, piaza rea a Germaniei – îi folosea cuvintele inspiraționale? Sarah și-a luat avânt – ignorând usturimea pe care o simțea în gambe, durerea din spate, faptul că putea aluneca –, repetând „*Frisch, fromm, fröhlich, frei*, îndrăzneată, pioasă, veselă, liberă”, cu privirea ațintită în pământ. A sărit, s-a prins bine de burlan, cu amândouă mâinile, și a început să se legene în sus, spre dreapta, metalul scârțâind sfâșietor la fiecare mișcare. A aterizat cu o bufnitură pe acoperișul ondulat din fier și a alunecat pentru o clipă, înainte de a se opri chiar pe margine.

Joac-o p-asta, Trudi Meyer². Am să iau eu medalia aia de aur acum, danke!

Stătea întinsă, nemișcată, cu privirea ațintită spre cerul larg, argintiu, care începuse să se întunece, în timp ce sentimentul acela de triumf începea să se disipeze ușor, precum lumina de la apus. Îi lăsa o senzație de răceală în pânțele. Dacă nu reușea să își controleze respirația, aveau să o găsească. S-a gândit la acea ultimă

¹ Veche deviză studentească germană adoptată de Friedrich Ludwig Jahn (1778–1852), mai cunoscut sub numele de „Turnvater Jahn”, pentru sala sa de gimnastică cu echipamente moderne, din Berlin. Crucea celor 4F a fost adaptată și în alte limbi europene și folosită ca motto pentru sportivi (n. tr.).

² Gimnastă germană, care a concurat la Olimpiada de vară din 1936, câștigând medalia de aur (n. tr.).

privire, din Mercedes, apoi a dat amintirea la o parte. A așezat-o într-un sipet special și apoi a închis capacul. Și-a ridicat privirea spre pustiul de deasupra, ascultând.

Pe lângă respirația ei agitată, putea să audă câinii. Strigătele se apropiau din ce în ce mai mult. Și apoi s-au auzit pași înăbușiți – un soldat pășea pe aleea dintre clădiri. Sunetul era mult prea estompat pentru ca ea să își poată da seama de cât de departe venea, iar respirația ei era prea zgomotoasă, mult prea zgomotoasă. Sarah a numărat până la doi, a mai tras o gură de aer și apoi și-a închis gura strâns. Și-a dat seama că putea să întrevadă o stea acolo unde cerul era cel mai întunecat. Și-a mai dat seama și că nu avea cum să respire pe nas, așa că tot ce putea să facă era să își țină buzele strânse.

S-au auzit pași, chiar sub ea.

O stea. Sau o planetă. Era Venus? Pașii se opriseră. Planetă. *Stea.*

Ceva se mișca, se auzea hârșăitul hainelor, lipite de zidul de cărămidă. Jgheabul a scârțâit. Fetei a început să i se zbată pieptul, în timp ce presiunea creștea. Se auzeau o respirație greoaie și ghetele proptindu-se de zid. O și mai mare apăsare, mai multă durere, imboldul de a sări în picioare și de a fugi. Și-a întors capul încetitor și a văzut niște degete groase și murdare agățându-se de buza jgheabului. Un urlat mut s-a dezlănțuit în interiorul ei. Ar fi vrut să-și deschidă gura și să îi dea drumul afară. Atât, atât de mult! În acea clipă s-au auzit un trosnet, o sfâșiere și un țipăt.

Jgheabul, degetele murdare și respirația greoaie au dispărut cu toatele, înghițite de o bubuitură. Au început să se audă înjurături. Țipete. Cuvinte obscene. Râsete. Pași din ce în ce mai îndepărtați. Tăcere. Lătrături îndepărtate.

Sarah și-a căscat gura și și-a lăsat respirația să-i dea năvală afară din plămâni. A înghițit cu poftă aerul rece. Umerii i se ridicau și se

coborau și i se ridicau din nou, pentru că nu putea să-i controleze. A început să plângă încetiușor.

Sarah se pricepea la de-a v-ați ascunselea. În vremurile mai bune, când putea încă să se joace cu alți copii, ea era întotdeauna ultima găsită, cu mult după ce ceilalți se plictisiseră și renunțaseră la joc.

Acum stătea pe acoperiș și privea cum răsăreau și se aprindeau stelele, ascultând zgomotele dinspre docuri. Putea să audă încă soldații și câinii, strigătele, îndepărtate, dar omniprezente, ca atunci când ceilalți copii alergau prin casă și o strigau.

Deci, ai de gând să stai aici, așa, pentru totdeauna? s-a auzit vocea aceea din mintea ei, chestionând-o ironic.

Aștept să se întunece.

Nu, pur și simplu nu știi ce să faci, a zeflemisit-o vocea.

Sarah și-a întors capul. Putea să vadă o macara și coșul unui vapor. Pe fundal, lacul întins, Constanța¹, se pierdea în noaptea care cobora încet. În cealaltă parte, acoperișurile orașului Friedrichshafen se întindeau sub ea, mult prea îndepărtate pentru ca cineva să o poată zări din turlele bisericii. Sub picioarele ei, depozitul vechi, în ruină, o privea cu ochi abandonți, întunecați și pustii. Siguranță. Era un ascunziș bun pentru moment.

Și apoi ce va urma? O evreică fără acte, blocată într-un port german, fără niciun ban.

Sarah a ales să se ignore pe ea însăși. Sau pe mama ei – oricare dintre ele două va fi fost. Nu exista viitor, doar timpul prezent. Mama ei le adusese cu mașina până acolo, așa că trebuie să fi avut un plan pentru a trece lacul Constanța, cu feribotul sau cu o barcă privată, spre Elveția, spre siguranță, departe de bătai și de foamete și de abuzuri. Însă acum planul era compromis. Asta dacă

---

¹ În text apare varianta germană, „Bodensee” (n. tr.).

existase într-adevăr vreunul. Genul acesta de organizare o depășea pe mama ei. Nu era de mirare că totul se sfârșise dezastruos, cu moartea ei...

Sarah a dat gândul acela la o parte și l-a închis în sipetul ei. Era mult prea dureros, la fel ca usturimea pe care o simțea în nări.

Sipetul acela dinlăuntrul fetei fusese la început doar o cutie mică, asemănătoare cu una dintre cele în care mama ei își ținea bijuteriile scumpe. Nu prea avusese timp să fie înspăimântată sau revoltată în ultimii șase ani, de când național-socialiștii veniseră la putere, așa că Sarah încuiase cu grijă înăuntru fiecare umilire și nedreptate. Astfel, se eliberase de spaime și de furie. Dar acum cutia ajunsese cât un cufăr pentru călătorii, cu vopseaua scorojită și umflată, cu lemnul verzui și alama coclită. Conținutul îi dădea pe dinafară și se prelingea ușor pe margini. Și, ce era și mai rău, începuse să își închipuie că ea însăși *devenea* sipetul, cu tot ce conținea el, tot ce ascunsese, și acum colcăia în libertate în interiorul ei, gata să se întrupeze și să o devoreze de vie.

Inima îi bubuia din nou în piept. A încercat să se liniștească închipuindu-și că se juca de fapt de-a v-ați ascunselea. Era ascunsă adânc în dulapul de sub scări, acoperită de o haină groasă de iarnă, care era atârnată pe umeras. Ușa puțin crăpată îi invita pe ceilalți copii să arunce rapid înăuntru o privire superficială. Invizibilă, așteptând, invulnerabilă.

Oboseala a profitat de ocazia care i se oferea și și-a trecut brațele în jurul fetei. În amurg, pe acoperișul metalic acoperit de mușchi, Sarah a ațipit.

Pășește alături de tatăl ei. Era un om înalt, însă în acea clipă i se pare uriaș. Trebuie să fi fost foarte mică. Își ridică privirea în susul mânecii ei roșii de la palton, spre mâna lui enormă,

care o ține strâns pe a ei. Pământul este afânat sub tălpile lor, iar soarele auriu, prea strălucitor ca să îl poată privi, învăluie totul într-o văpaie poleită.

— Vezi, *Sarahchen*?

— Ce să văd, *Vati*¹?

El râde și se oprește ca să o ridice în brațe.

Sarah e tare sus acum, dar se simte în siguranță, ținută de brațele acelea ca niște crengi de copac.

— Acum vezi?

Sarah face ochii mici și își ridică privirea spre cerul orbitor. O ustură ochii și trebuie să și-i acopere cu mâna făcută streășină. Un zumzăit surd începe să se propage în aer.

— Ce este?

Un nou râset.

— Așteaptă și ai să vezi.

Zgomotul crește, bâzâitul se întetește, ca un roi de albine. Așa sună un milion de insecte aflate la lucru.

— Tati, mi-e teamă.

— Să nu îți fie.

Bâzâitul se preschimbă într-o trepidație care începe să-i vibreze în piept. Se agață de haina tatălui ei, de frică sau entuziasm, nu-și poate da seama despre care dintre cele două este vorba. Și apoi îl vede.

Uriș, argintiu, lucind în lumina soarelui, umplând cerul, mai mare decât cel mai mare lucru pe care l-a văzut vreodată. În umbra lui aleargă băieți, arătând cu degetul, fluturând stegulețe. Sarah își lasă capul pe spate ca să urmărească trabucul acela uriaș, care astupă soarele, vuind pe deasupra tuturor.

---

¹ „Tati” (germ. în original) (n. tr.).

Începe să chicotească și apoi râde. Îl privește pe tatăl ei în ochi și el o privește la rîndul lui. Începe și el să rîdă. Toată lumea râde...

Sarah și-a deschis ochii. A tresărit, amintindu-și unde era, înțelegând ce se petrece. Luna se ridicase pe cer și întregul pământ era luminat de o brumă argintie. Acoperișul din metal se zgâlțâia și botul zepelinului apăruse deja deasupra capului ei. Nu avea unde să se ascundă. Așa că a rămas întinsă acolo și a așteptat ca dirijabilul uriaș să treacă pe deasupra. O fetiță evreică pe un acoperiș, o umbră lucitoare, la doar câțiva metri de ochii curioși.

Nu te caută pe tine, fac altceva, se vor uita direct la tine și nu se va întâmpla nimic, pentru că nu te caută pe tine. Ești doar o baină de iarnă, agățată în dulap.

Era suficient de aproape încât să vadă ferestrele din țesătura zepelinului și lumina slabă din interior. Putea să vadă peticele cusute stângaci și fasciculele de lumină galbenă care se întindeau în lungul curburii balonului, de la ferestrele punctului de control. Sarah și-a înfipt bine mâinile în culcușul ei, tremurând. *Sunt o baină de iarnă, și-a repetat, în timp ce dirijabilul aluneca pe deasupra.*

Capătul cabinei de observație era acoperit de ferestre, iar lumina electrică era aproape orbitoare. Înăuntru stăteau la pândă două siluete. Era imposibil să creadă că nu puteau să o vadă și, cu toate acestea, în timp ce alunecau pe deasupra, au rămas nemișcate. Zumzăitul a crescut în intensitate, apoi motoarele au purtat zepelinul mai departe, pe pilonii lor lungi și subțiri, cu elicele învârtindu-se ca un abur. Corpul a început să se subțieze, lăsând la vedere doar aripioarele din coadă. Fuseseră vopsite în negru, însă

svasticile erau încă vizibile în cercurile lor albe – un lup îmbrăcat în piele de oaie, care nu păcălea pe nimeni.

În cele din urmă, dirijabilul a trecut. Sarah a dat încetișor drumul aerului din plămâni. Era de parcă ceilalți copii ar fi deschis dulapul și nu ar fi văzut nimic neobișnuit. S-a ridicat, deși mușchii picioarelor și ai spatelui i se împotriveau. Zumzăitul de albine devenea din ce în ce mai slab în timp ce zepelinul se îndepărta și acoperișul rămase tăcut. Cum trecea pe deasupra depozitului părăsit de vizavi, Sarah a băgat de seamă o siluetă pe acoperișul acestuia, care se putea distinge în lumina lunii. Cineva urmărea nava aeriană cu un binoclu, de parcă ar fi fost o pasăre rară.

Sarah a privit umbra aceea urmând curbura zepelinului, din capăt până la coadă. Un bărbat îmbrăcat tot în negru, o siluetă pe fundalul luminos al cerului de noapte, abia vizibilă, dar care era în mod cert acolo. Era atât de absorbită, încât nici nu s-a mișcat atunci când bărbatul și-a coborât binocul și a privit peste navă, în depărtare. Ce căuta acolo? Nu putea fi vorba despre ceva oficial, aerodromul era probabil la trei kilometri depărtare.

Atunci bărbatul și-a dus din nou binocul spre ochi. Undeva, adânc înlăuntrul ei, s-a căscat un gol și a trebuit să se forțeze să-și tragă în piept următoarea respirație.

Sarah nu era invizibilă, iar el se uita direct la ea.

Bărbatul și-a lăsat încetișor binoculul în jos și, după o clipă, i-a făcut cu mâna.

Fugi, fugi acum! și-a strigat și s-a pus în mișcare, rostogolindu-se spre marginea acoperișului și luându-și avânt ca să sară. Jos, unde nu ajungeau razele lunii, era întuneric, doar două ferestre mici luminând argintiu în fiecare capăt al aleei. De o parte se aflau depozitul mai mare și bărbatul cu binoculul. În stânga, pe drumul pe care venise: gardul, șanțul, mașina. Așa că și-a îndreptat spatele și